

מרגליות מפרשת השבוע

שמיני - פרה תשפ"ב

להארות והערות zeevizen@gmail.com

- **פִּי מִפְּנֵי הָרְעָה נֶאֱסָף הַצְדִּיק.** האם כל צדיקי הדור, או רק הצדיק המובחר שבדור?
- מדוע מתו גם נרב וגם אביהוא ולא היה די באחד מהם?

- מהיכן למד משה שנרב ואביהוא היו גדולים ממשה ואהרן, אולי בהם נתקדש הבית?
- שני פירושים בכיבוד הפסוק **פִּי מִפְּנֵי הָרְעָה נֶאֱסָף הַצְדִּיק.**

וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנָי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לְפָנָי ה'. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֵן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדָּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֵּד וַיִּדַּם אֶהָרֵן (י, ב-ג).

אמר לו משה לאהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך (רש"י).

צדיק זוכה לזה, רק הצדיק היותר חשוב, שאם לא כן יאבדו כל הצדיקים.

ועוד נפקא מינה בין שני הפירושים, שאם נאמר כהטעם הראשון, שהוא כדי לכפר על הדור, הנה די בצדיק אחד, כמו שאמר הקב"ה לאברהם בפירוש **אני נוטל צדיק אחד מהם ומכפר עליהם**, מה שאין כן אם נאמר כהטעם השני כדי שלא יראה הצדיק את הרעה, הנה כל צדיק אשר הוא במדרגה הזאת אשר ראוי שלא יראה ברעה, הוא מת.

ועתה מובן, שאמר לו משה לאהרן **יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך**, כלומר שהיה סבור שהפירוש הראשון הנ"ל אמת שהוא כדי לכפר על הדור ויהיה די בצדיק אחד, ולכן היה סבור או בו או באהרן. עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך, פירוש שכיון ששניהם מתו - נרב ואביהוא, אם כן על כרחך צריך לומר שהפירוש השני אמת, שמפני הרעה נאסף הצדיק שלא יראה ברעה אשר תבוא, ולכן לא די באחד, אלא כל צדיק נפטר כדי שלא יראה את הרעה. ואם כן קשה למה לא נפטרו משה ואהרן, אלא ודאי שהם היו צדיקים גדולים ביותר, וזהו שאמר עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך.

(עשרה למאה דרוש י,

וכעין זה מרבי אברהם ברודא אבר"ק פראג¹
הובא בקובץ עץ חיים [באבוב] חכ"א עמ' רלו,
ובספר חתם סופר מאמרים חדשים עמ' קצד)

* * *

- איך אמר רב יוסף לתנא שלא ישנה 'משמת רבי בטלה ענוה' כיון שרב יוסף קיים בעולם ובו יש ענוה?
- האם עניו אמיתי מכיר במעלותיו?

- משה רבינו שהיה העניו מכל האדם, איך אמר יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך?
- מה ההגדרה של עניו?

¹ ת"י-תע"ז.

² רבי צבי הירש, מגיד מישרים דק"ק וואוידיסלוב. אביו של רבי שמחה בונם מפרשיסחא. נרפס לראשונה תקס"א.

הנה על משה רבנו ע"ה כתוב (במדבר יב, ג) **וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנֹן מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה**. ומעתה יצויין משל למלך בשר ודם שאמר שהוא רוצה לעשות יקר וגדולה וכבוד לאחד משריו הגדולים והחשובים ביותר, ושר אחד מן השרים יחשוב שעליו המלך נתכוין, מה נאמר על השר הזה, כי הוא בעל גאווה או עניו? ואם כן התמיהה קיימת - משה רבינו שהוא העניו ביותר מכל האדם בכל הדורות, האיך הוא אומר **יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך וכו'?**

אכן פשוט הוא שעניו אינו נקרא זה שאינו יודע מהותו וכחות נפשו, כזה שוטה הוא ולא עניו, אלא מהו עניו? - מי שמכיר בהכרה מלאה בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, שכל מה שיש לו - אינו שלו, אלא רחמיו וחסדיו של הקב"ה על בריותיו - שרצה להטיב עמו - ונתן לו מה שנתן! וכל מה שהאדם מרגיש כן יותר, הוא העניו ביותר, ותו לא מיד!

אלא שלא כל אדם זוכה להרגיש כן, ואפילו מי שכבר עמד והעריך בדעתו ובשכלו שכן הוא הדבר ושאינו לו כלום במה להתגאות, אבל עד שידיעתו זו תגיע אל לבו ואל נפשו, עדיין צריכה היא לעבור דרך רחוקה מאד מאד, כמו מן השמים לארץ. ובאמת כן הוא ממש, שהרי השכל והדעת שהיא הנשמה העליונה חצובה מתחת כסא כבודו יתברך! והרגש הלב הוא חלק הנפש בגופו של אדם - שהוא

עפר מן האדמה! וזהו **וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לְבָבְךָ וְגו'** (דברים ד, לט).

על כל פנים מי שזכה לכך, כל המעלות שבו הם כאילו נושא מלאך על כתפיו, האם יתגאה הסבל על משאו זה שנמצא מעל לראשו?! כי מה הוא שייך אליו - ובמה יתגאה הוא?! וזהו מה שאמר חז"ל (סוטה כא:): **אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו, שנאמר (איוב כח, יב) וְהִחֲקְמָה מְאִין תִּמְצָא**, פירוש: שהוא עצמו אינו, אלא אחד ששמו כשמו - מצוי לו דברי תורה!

ובזה נבין היטב מה שאמר חז"ל (סוף מסכת סוטה) **משמת רבי בטלה ענוה ויראת חטא**. אמר ליה רב יוסף לתנא, **לא תיתני ענוה דאיכא אנא**. וכבר שאלו רבים האיך מתקיימים דברים אלו כענוה? אבל לפי מה שביארנו פשוט הוא, שכיון שכל הענוה הוא שכל מעלותיו אינם שייכים לו, וגם הענוה הרי היא בכלל המעלות, ואם כן יצוייר אילו היה רב יוסף אומר **לא תיתני ענוה דאיכא ר' מאיר**, האם היתה לנו תמיהה בדבר?! **וכן הוא ממש בעניו האמיתי, שכשהוא מדבר במעלותיו הוא כאילו מדבר במעלות חבריו! כי כל השבח הזה לא שייך אליו, וזהו שאמר רב יוסף לא תיתני ענוה דאיכא אנא!**

(אור יהל')

- מדוע אמרו חז"ל שאהרן קבל שכר על שתיקתו?
- מדוע אין שכר מצוה בעולם הזה, והרי יש איסור בל תלין?

- החולץ את התפילין בלילה, האם נחשב שגמר את המצוה?
- מדוע פנחס קיבל את שכרו בעולם הזה?

וַיִּדַם אַהֲרֹן. קבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קבל, שנתייחד עמו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שתויי יין (רש"י).

אך מצוה זו שעשה פנחס לקנאות ברשעים, אי אפשר להתאוות עליה שתבוא לידו ח"ו, אדרבה יתפלל שלא יארע כזאת בישראל, ואם כן בדין הוא שיטול שכרו בעולם הזה שכבר גמר מצותו הלז עד כאן לשונו הטהור, עיין שם. ואם כן גם כאן באהרן ששתק במיתת שני בניו כבר גמר מצותו, שהרי אי אפשר להתאוות שתבוא לידו ח"ו עוד הפעם, אדרבה יתפלל שלא יקרה לו כזאת בשום פעם, ואם כן בדין מגיע לו שכר **על שתיקתו**. רק לפי שהקב"ה ידע באהרן שאין לו חפץ בשכר גשמי, לכן שילם לו שכר רוחני במה **שנתייחד עמו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שתויי יין, שכל חפצים גשמיים לא ישוו בה**.

(ילקוט הגרשוני זבחים קטו:)

יש לבאר הכוונה בדברי חז"ל **קבל שכר על שתיקתו**, על פי מה שכתב מרן החתם סופר ז"ל בתורת משה פרשת פנחס על המדרש (במדבר רבה כא, א) **פנחס בן אלעזר וגו' בדין הוא שיטול שכרו**. שהנה הקשו המפרשים אמאי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, והרי כתוב (יט, יג) **לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר אֲתָךְ עַד בֹּקֶר**. אך יש לומר שאין אדם גומר שום מצוה בעולם הזה, שאי אפשר לו לומר שכבר גמר מצות הנחת תפילין אחר שחולצם בלילה, כי גם כל הלילה יהיה שומר ומצפה עת עלות השחר להניחם, וחייב אדם להתאוות לקיים כל המצות תמיד, וכיון שנאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה, ופועל שלא גמר מלאכתו אין הבעל הבית עובר עדיין בכל תלין.

פרשת פרה

- מדוע התורה לא הסמיכה מיתת צדיקים לקרבנות אחרים?
- מה הענין בהורדת דמעות על פטירת צדיק?

- מדוע נלמד שמיתת צדיקים מכפרת דוקא מפרה אדומה?
- למי מועילה מיתת צדיקים, ולמי הוא להיפך?

למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, לומר לך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתתן של צדיקים מכפרת (מועד קטן כח:).

טבעי או מחקרי כלל כי אם סגולי, וכן היה בפרה שהפרה מטהרת טומאה חמורה בלי טעם וסיבה נודעת, ולכן נאמר בה חוקת, וכן

בעל מימרא זו סובר, כי מיתת צדיקים מועילה לחטאים אשר בחבורתו נרפא לנו, כמו ענין סגולי שמועיל ברפואה ואין בו טעם

¹ רבי גרשון שטערן. תרכ"א-תרצ"ו.

² רבי יהודה ליב חסמן, מנהל רוחני בישיבת חברון. תרכ"ט-תרצ"ו.

הוא מועיל לפושעים וחטאים, ומטמא טהורים, וכן הוא לטהורים הוא העדר גדול והפסד בעונותינו הרבים.

(יערות דבש)^ה ח"א דרוש ד

* * *

ב. בקרבן היה עיקר התשובה שהיו הבעלים מתודים, וכן במיתת הצדיק צריך תשובה, לכן אחיי ורבותי נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה אל ה', **לְכֹנֵי וְנִשְׁוֶבָה אֶל ה' כִּי הוּא טָרַף לַמֶּעַן וַיִּרְפָּאנוּ.** ועוד בה שלישיה, שהיה הקרבן צריך להישחט דווקא במקום קדוש ולהקטיר חלבו ולזרוק דמו בפנים אז כיפר, אבל כשעשו עבודותיו בחוץ לא היה מכפר, חוץ מפרה אדומה שכל עבודותיה היו בחוץ.

וכן מיתת הצדיק מכפרת בין בארץ ישראל בין בחוץ לארץ, ולזה סמכה תורה מיתת צדיקים לפרה אדומה, לומר לך שכמו שפרה מכפרת בחוץ כן מיתת צדיקים, ומיתת מרים תוכיח שהיתה בחוץ לארץ וכפרה לכל עדת בני ישראל.

(דרשות כתב סופר^ה ח"א עמ' רח)

* * *

- מתי הקב"ה נותן לנו כפרה של מיתת צדיקים ואינו מסתפק בכפרתם עלינו בחייהם?
- מדוע ביקש משה רבינו מהקב"ה אחר חטא העגל **מִחֲנֵי נָא מִסְפָּרְךָ?**

אבל מיתת הצדיקים הוא יום הכפורים כזה, שכשאינ מספיק מדת בחינת הכפרה שהצדיקים מכפרים בחייהם, שבאותה מדת הכפרה אי אפשר להענות להימחל, אז נותן לנו השי"ת בחינת כפרה יותר גדולה. והיא מיתת הצדיק.

וּמִחֲנֵי נָא מִסְפָּרְךָ שאמר משה (שמות לב, לב), היא גם כן על דרך זה, שאם אי אפשר בתפלתו לכפר, אז חיפש דרך אחרת כעין מיתת צדיקים.

כשהיו מביטים עליו [על החפץ חיים], היו רואים קדוש וטהור מבטן אמו, צדיק גמור מלידה. לכאורה היה הכל הולך אצלו כל כך בנקל, כל קושי לא נראה אצלו, הכל בתכלית הקלות, לא נראה עליו כל צורך התגברות, כל צורך עבודה קשה, דבוק ומסור הוא לכל דבר קדוש בכל מהותו, עד שלכאורה היו הדברים הולכים אצלו מעצמם, אכן חלילה לומר כן, אדם לעמל יולד.

(דעת תורה^ה)

מאמרים, גלויי דעת

בהספרו יום למחרת פטירת החפץ חיים)

* * *

- מה הנפקא מינה לנו שמיתת צדיקים מכפרת, הרי זה שייך לחשבונות שמים?
- האם צריך לעשות תשובה כדי שמיתת צדיקים תכפר?

מיתת צדיקים מכפרת בלי טעם, וזהו שהוקשו לאפר פרה, ולפי זה לפושעים יפגיע, אמנם לתלמידיו ולנלוים לו שנהנו מתורתו ולאורו הלכו ובצלו היו חיים, להם הפסד גדול, ובעונותינו הרבים עולם חשך בעדם ויהי לילה, וזהו מעין פרה שמטהרת טמאים, וכך

ויש לדקדק למה הסמיך מיתת צדיקים לפרה אדומה שכל כפרתה לא באה אלא מדרשה ד'חטאת' קריא רחמנא, ולכאורה היה לו להסמיך מיתת צדיקים לשאר חטאות שכפרתן מפורשת בכתוב.

ונראה לבאר, הנה בקרבן היו צריכים ג' דברים.

א. היה צריך להביא עמו נסכים, ובמיתת צדיקים שהוא כקרבן, כמבואר במדרש (שמות רבה לה, ד) שאמר הקדוש ברוך הוא למשה רבינו ע"ה בזמן שאין בית המקדש הנני נוטל צדיק אחד במקום קרבן, נסכי הקרבן הם הדמעות, ואמרו ז"ל (שבת קה:): כל המוריד דמעות על אדם כשר הקדוש ברוך הוא סופרן ומניחן בבית גנזיו, וכן אמרו (שם) שכל הבוכה על אדם כשר מוחלין לו כל עונותיו, וכל שכן וקל וחומר כשמורידין דמעות על צדיקים גדולים וחסידים כאלו, הורידו כנחל דמעה על שבר בת עמי.

- מדוע אמרו חז"ל שצדיקים במיתתם מכפרים, הלא אף בחייהם הם מכפרים?
- כיון שהקב"ה רחמן בלי גבול ותכלית, מדוע יש עונשים על העוונות ואינם מתכפרים ברחמיו בלבד?

ולכאורה לא מובן, האם צדיקים במיתתם מכפרים ובחייהם אינם מכפרים? הלא כפרת פנחס בחייו היתה ויאמר להשמידם לולא משה בחירו עמד בפרץ לפניו (תהלים קו, כג), והלא אנו מוצאים תמיד שצדיקי הדור מכפרים בחייהם.

אלא הענין הוא, כי ודאי שצדיקים מכפרים ומטהרים את הכלל ישראל כל ימיהם, וכל מעשיהם של צדיקים הוא לכפר ולטהר את הכלל ישראל, ובזה הם עסוקים תמיד, אלא חידשו חז"ל שאף מיתתם מכפרת, כי זה שמכפרים בחייהם הוא פשוט, אלא אף במיתתם מכפרים, ודרך כפרה אמרו לנו חז"ל.

והגאון רבי יצחק בלאזר ז"ל אמר שלכאורה צריך להבין, הלא הבורא עולם הוא רחמן בלי גבול ובלתי תכלית, ומדוע באים עונשים על עונות, ואינם מתכפרים ברחמיו בלבד, בלי הגעת עונש לבעל העבירה. אלא מזה אנו רואים, שמה שהבורא עולם הוא רחמן בלי גבול, עם כל זה עוצם רחמיו לא יספיקו למחילת עונות, ולזה צריכים שיבוא יום הכפורים, שאז הנהגת השי"ת בבחינת רחמים יותר גדולה, אשר היא מקפת גם מחילת עונות.

- מדוע רמזה לנו התורה שמיתת צדיקים מכפרת, דוקא במיתת מרים?
- מה הטעם שמיתת צדיקים מכפרת?

^ה רבי ירוחם הלוי ליוואוויץ, מנהל רוחני דישיבת מיר. תרל"ד-תרצ"ו.

^ה רבי יהונתן אייבשיץ. ת"נ-תקכ"ד.

^ה רבי אברהם שמואל בנימין סופר. תקע"ה-תרל"א.

- מה הביאור בזה שכל דורו של רבי פרידא זכו לחיי העולם הבא אפילו אם לא עשו תשובה?
- מהי הכפרה שעושה מיתת הצדיקים?
- מדוע במלחמת העולם השנייה, לא הועילה מיתת כמה צדיקים גדולים שנפטרו קודם המלחמה?

והנה מרים מתה בהיותה בת קכ"ו שנים, ומכאן אנו לומדים שמיתת צדיקים מכפרת, ומשמע שמיתת הצדיק מכפרת אפילו כשהצדיק מת בזקנה.

והטעם שזה מכפר, יש לומר שהצער שמצטערים על ההפסד הרוחני שנגרם בזה שמרגישים את הכאב שחסר הצדיק ומרגישים את צער השכינה בחסרון צדיק זה, הרי הם כיסורים שמכפרים, ובאמת בפסוק לא נזכר שבכו על מיתת מרים כמו שנזכר שבכו לאחר מיתת אהרן ומשה.

וצריך ביאור, מה הנפקא מינה לנו בזה שמיתת צדיקים מכפרת, הרי זה שייך לחשבונות שמים [ובודאי צריכים להשתדל שלא יצטרכו להגיע ח"ו לכפרה זו], והנה אם נאמר שמיתת צדיקים מכפרת דוקא אם עושים תשובה, יש לומר שאמרו שמיתת צדיקים מכפרת בשביל שיעשו תשובה ויתכפרו.

אמנם אפילו אם זה מכפר בלי תשובה, מכל מקום מסתבר שאם יעשו תשובה דרגת הכפרה תהיה יותר גדולה. [וכעין זה עיין תוס' ישנים (יומא פה: ד"ה תשובה בעיא יום הכפורים), שלרבי שסובר שיום הכפורים מכפר בלי תשובה, מכל מקום לכפרה גמורה צריך תשובה], ויש לומר שמשום טעם זה לימדונו שמיתת צדיקים מכפרת.

ובאמת קשה למה זה יכפר בלי תשובה, אמנם אם צריך לעשות תשובה אם כן יתכפרו על ידי התשובה ומה מוסיפה כפרת מיתת צדיקים. והנה מצינו בכתובות (קג:): שיצתה בת קול ואמרה כל מי שהיה באשכבתיה דרבי מזומן לחיי העולם הבא, ולא מסתבר שכל המשתתפים בהלוייתו עשו תשובה, הרי משמע ששייך כפרה בלי תשובה.

[ומה שמבואר בעירובין (נד:): ששאלו את רבי פרידא אם רוצה שכל דורו יזכו לחיי העולם הבא, לפי פשוטו צריך ביאור, וכי כל החוטאים יזכו לחיי העולם הבא בלי שיעשו תשובה. ואולי הכוונה שיזכו לסייעתא דשמיא מיוחדת להתעלות].

ועוד יתכן שמיתת צדיקים אינה מכפרת על חטאי היחידים שלא יענשו בעולם הבא, אלא זה מבטל גזירות קשות שנגזרו על כלל הציבור בעולם הזה, וכמו שהפרה אדומה לא כיפרה על העובדים לעגל, אלא את התביעה שהיתה על כלל הציבור בגלל אותם אנשים שעבדו לעגל. וכפרה כזו יתכן ששייך אפילו אם לא עושים תשובה.

[והנה לפני המלחמה העולמית האחרונה נפטרו צדיקים גדולים כהגאון רבי חיים עוזר, הגאון רבי ברוך בער, והגאון רבי שמעון

- יישוב הסתירה, שמצד אחד ביוהכ"פ יש התעוררות מיוחדת לתשובה, ומאידך מבואר בגמ' שנעשו ביום זה עבירות חמורות?
- למי מועילה מיתת הצדיקים, ולמי היא מזיקה?
- באיזה ענין צריכה להיות ההתעוררות כאשר נפטר הצדיק, ומה יכול להיגרם אם לא מתעוררים?

שקאפ זצ"ל ועוד הרבה צדיקים, ובכל זאת לא נתבטלה הגזירה, אמנם יתכן שולוא זה היה עוד יותר גרוע רח"ל]. ועיין מה שכתב השל"ה (מסכת תענית דרוש להספד מיתת הצדיקים ד"ה ענין הספידא).

ובמה שאמרו מיתתן של צדיקים מכפרת, הרי שמיתת צדיקים היא בבחינת יום הכיפורים, והנה כתוב בספרים שביום הכפורים חוץ ממה שהיום מכפר, יש גם התעוררות מיוחדת לתשובה, וכך המציאות שהלב יותר קרוב להקב"ה, ומי שרוצה להתעורר יותר קל לו להתעורר ביום הכפורים.

אולם מצד שני מבואר ביומא (יט:): שבנהרדעא נעשו כמה עבירות חמורות מאד ביום הכיפורים עצמו, ואיך זה מתאים.

אלא שהיא הנותנת, כשאדם רוצה להתעורר ולשים לב להרגשות העדינות שמתעוררות אצלו, אז ההתעוררות של יום הכפורים יכולה להעלותו מאד שיוכל לזכות ביום הכפורים לכפרה ולעלות בתורה ויראת שמים, אבל מי שעוזב ח"ו את ההתעוררות הזאת, הוא כל כך רחוק שזה לא נוגע לו כלום, אז ביום הכפורים עצמו הוא עלול להגיע לעבירות החמורות ביותר.

והנה במועד קטן (כה:): מסופר מה אירע בפטירתם של כמה צדיקים, וכשנפטר רבי אלישיב איחתרו שבעין מחתרתא בנהרדעא, ופירש רש"י מחתרתא דגנבים, דבזכותיה לא הוו אתו גנבים [שבחייו הגינה זכותו שלא יהיו הפסדים לבני ישראל]. והנה אפילו אם גנבים אלו כבר היו קודם גנבים, מכל מקום לא רק שלא עשו תשובה, אלא שנשתקעו יותר בעבירות חמורות והרבו יותר לגנוב.

הרי רואים כמו שביארנו בענין יום הכיפורים, שביום הכפורים יש אפשרות להתעלות מאד, אבל זה רק כשרוצים להרגיש ולהבין ולנצל את מה שיום הכפורים נותן, אבל אם ח"ו לא רוצים לנצל את היום הכפורים, אז התוצאות הם להיפך.

וכן כשנפטר הצדיק, אם לא מעוניינים להתעורר מהעובדה שמכאן ואילך לא תגן תפילת הצדיק, אז השקוע בחטא גונב יותר ומשתקע יותר בחטא, שמצד שני נפסקה ההגנה שהיתה בזכות הצדיק, ומה יוצא מזה, יותר מחתרות יותר גניבות, יותר השתקעות בבוץ ובחטא, אבל אם יש איזה שייכות ומעוניינים להתעורר אפשר להיות מאושרים.

(אילת השחר" במדבר כ, א,

וראה עוד הספרו על הסטייפלער זצ"ל

בספר אשכבתיה דרבי עמ' לג)

לזכות רעה בת סמדר הי"ו לזיווג הגון בקרוב